

Tvangstanker, jeg blandt andet skulde være Talsmand for, saa nogen egentlig principiel Tilhænger af Tvangstanken kan det ærede Medlem ikke være —, jeg søgte altsaa at finde Grunden til, at det ærede Medlem er kommet ind paa Tvangstanken, hvorfor han ikke er gaaet Frivillighedsforsikringsvejen, naar han vilde ind paa Forsikringsvejen, og antog saa som Grund, at det ærede Medlem ved, at den frivillige Forsikring vil glippe; den frivillige Forsikring, hvorunder man siger til den unge 18-aarige: Du skal betale saa og saa meget for at faa 200 Kr. i din høje Alderdom, vil absolut glippe, og det vil den gøre, fordi den peger paa en efter den unges Opfattelse haabløs Tilstand. Det nytter ikke at sige til den unge: Du skal give 24 Kr., fordi du i din Alderdom kan faa Brug for 200 Kr., hvis du ikke vil synke ned i den rene Elendighed. Hvis det ærede Medlem vil undersøge, hvor meget der er opnaaet ad den frivillige Forsikrings Vej, vil han komme til det Resultat, at en Alderdomsforsikring af den Art kan aldeles ikke skabes paa den foreslaede Maade. Det ærede Medlem forlanger nemlig, at det unge Menneskes Indskud skal gaa tabt for ham eller hans efterladte, hvis han dør inden den høje Alder. Han risikerer intet som helst at faa deraf, fordi Udbetalingen er knyttet til Alderdommen. Men det bærende i den private, frivillige Forsikring mod Alderdom og Død er just Visheden for, at enten en selv eller de efterladte faar Udbyttet af, hvad der er indbetalt i Præmier. De frivillige Livsforsikringer, som naar frem til nogen Betydning, er dem, som gør det sikkert, at man vil oppebære noget.

Hele denne Diskussion er jo af nogle Medlemmer blevet betegnet som overflødig og utidig. Jeg haaber dog, de undtager deres egne Bidrag til Diskussionen derfra. Jeg kan ikke indse, at den er det. Jeg nærer ikke megen Tro til, at dette Lovforslag vil naa til nogen Afgørelse i denne Samling, og Forslagsstillerne har jo ogsaa erkendt, at det muligvis ikke vil ske, men jeg skulde tro, at en Udvalgsbehandling kan være særdeles værdifuld — naar man fra alle Sider vil deltage deri med Ønsket om at naa fremad i Behandlingen af dette alvorlige Spørgsmaal, særdeles nyttig for

den videre Udformning af Sagen i den kommende Periode. Dernæst tror jeg rigtignok ogsaa, at selve Klaringen af Principperne, en Stillingtagen til denne Sag, er af den højeste Vigtighed. Jeg forstaar meget vel, at hverken den ærede Ordfører for Venstre, et Parti, om hvilket han erkender, at man deri staar delt om dette Spørgsmaal, eller det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel), som maaske søgte at udviske noget af den Tale, som paa det konservative Partis Vegne blev holdt her i Gaar, kunde give noget Indtryk af et fast Standpunkt i denne Sag og ikke finder det betimeligt, at man søger at faa Principperne klaret. Jeg for min Del finder det særdeles heldigt, at jeg har faaet Lejlighed til paa Regeringens Vegne at erklære, at vi uvægerlig staar paa den vederlagsfrie Invaliditets- og Alderdomsunderstøttelses Princip Standpunkt.

Hegelund-Lange: Jeg for mit Vedkommende tvivler om, at dette store Spørgsmaal endnu er fuldt afklaret her paa Tinge og ude blandt Vælgerne. Jeg tror nok, at den højtærede Indenrigsminister vil indrømme mig, at hvis det Programpunkt i Odenseprogrammet, som kræver, at store Spørgsmaal skal kunne undergives Folkeafstemning, i Øjeblikket skulde bringes til Udførelse, vilde det Grundlag, hvorpaa Vælgerne skulde dømme, neppe være tilstrækkelig opklaret. Der er fremsat mange uklare Udtalelser i denne Sag, efter min Mening ogsaa af den højtærede Indenrigsminister. Af Ordføreren for det Parti, som har forelagt Lovforslaget, er der saaledes flere Gange brugt den Udtalelse, at man med dette Lovforslag vilde „stoppe et Hul“. Jeg vil imidlertid gøre opmærksom paa, at der sættes ganske vist en Lap paa, men Lappen dækker langt fra Hullet. Selv om dette Lovforslag gennemførtes fuldkommen uforandret, vilde der vedblivende være et meget stort Hul i vor social-humane Lovgivning, idet alle under 60 Aar, hvis Invaliditet er under 66 $\frac{2}{3}$ pCt., ikke vilde faa en eneste rød Øre. Medens vi, den Gang vi gennemførte Ulykkesforsikringsloven, endogsaa gik videre end Regeringsforslaget — Regeringen foreslog kun, at en Invaliditet, som naaede 10 pCt., skulde være Genstand for Erstatning,